

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 806/00 - 10

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 16. novembra 2000 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť J. L., bytom P., zastúpeného advokátom Mgr. S. F., bytom P., označenú ako „Sťažnosť na rozhodnutie Okresného úradu v Poprade, odbor sociálnych vecí“, ktorou žiadal Ústavný súd Slovenskej republiky o posúdenie predmetného rozhodnutia a súčasne žiadal, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o tom, či zákon č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci porušuje Ústavu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť J. L.

1. v časti týkajúcej sa posúdenia rozhodnutia Okresného úradu v Poprade, odboru sociálnych vecí, č. Soc. 09938/2000, DSP 2269/98 z 27. júna 2000 o d m i e t a z dôvodu svojej nepríslušnosti,
2. v časti týkajúcej sa vydania rozhodnutia o súlade zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci s Ústavou Slovenskej republiky o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. septembra 2000 doručené podanie J. L., bytom P., (ďalej len „navrhovateľ“) označené ako „Sťažnosť na rozhodnutie Okresného úradu v Poprade, odbor sociálnych vecí“, ktorým žiadal o posúdenie rozhodnutia Okresného úradu v Poprade, odboru sociálnych vecí, č. Soc. 09938/2000, DSP 2269/98 z 27. júna 2000 o znížení dávky sociálnej pomoci, proti ktorému sa odvolal. Krajský úrad však odvolanie navrhovateľa svojím rozhodnutím, č. Soc. 1970/2000/08532 z 24. augusta 2000 zamietol z dôvodu, že bolo podané oneskorene.

Navrhovateľ vo svojom podaní ďalej žiadal, aby ústavný súd rozhodol o tom, „či zákon č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci porušuje Ústavu Slovenskej republiky.“

Keďže k podaniu navrhovateľa nebolo pripojené splnomocnenie na zastupovanie advokátom alebo komerčným právnikom v konaní pred ústavným súdom tak, ako to od 1. augusta 2000 ustanovuje § 21 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona č. 226/2000 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval navrhovateľa na odstránenie tohto nedostatku. Ústavnému súdu bola 2. novembra 2000 doručená „plná moc“ pre Mgr. S. F., P. na zastupovanie v konaní vo veci vedenej na ústavnom súde, sp. zn. Rvp 1145/00, čím odstránil procesnú prekážku predbežného prerokovania veci.

Ústavný súd posúdil podanie navrhovateľa ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

II.

Podľa čl. 127 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných a miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

1. Prvá časť ústavnej sťažnosti navrhovateľa bola žiadosťou o posúdenie rozhodnutia Okresného úradu v Poprade, t. j. miestneho orgánu štátnej správy. Právomoc ústavného súdu na rozhodovanie o sťažnostiach proti právoplatnému rozhodnutiu miestneho orgánu štátnej správy je daná len v tom prípade, ak o ochrane práv a slobôd, ktoré boli týmto rozhodnutím porušené, nerozhoduje iný súd.

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak zákon priznáva fyzickej osobe oprávnenie navrhnúť preskúmanie rozhodnutia verejnej správy v správnom súdnictve, je vylúčená právomoc ústavného súdu (I. ÚS 69/96). Keďže rozhodnutie Okresného úradu v Poprade, ktoré navrhovateľ namieta, je preskúmateľné v správnom súdnictve, ústavný súd ústavnú sťažnosť navrhovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu svojej nepríslušnosti.

2. Druhá časť ústavnej sťažnosti smerovala k vyvolaniu konania o súlade zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci s ústavou. Ústavný súd už vo svojej judikatúre (I. ÚS 23/99, I. ÚS 29/99) uviedol, že každé z konaní pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom. Vychádzajúc z uvedeného za opodstatnené návrhy na začatie konania pred ústavným súdom (vrátane podnetov fyzických a právnických osôb) možno preto považovať len tie, o ktorých je možné konať a aj rozhodnúť v niektorom z uvedených typov konaní pred ústavným súdom ako v samostatnom konaní.

Hoci navrhovateľ pred ústavným súdom požadoval konanie o ústavnej sťažnosti (na čo je ako fyzická osoba procesne legitimovaný), predmetom tohto konania nemôže byť otázka, ktorú žiadal v tomto konaní od ústavného súdu riešiť, nakoľko k rozhodnutiu o súlade zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci s ústavou by

ústavný súd mohol dospieť len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 písm. a) ústavy a až v závislosti od výsledku takéhoto konania by mohol vysloviť súlad, resp. nesúlad cit. zákona s ústavou. Na toto konanie je však podľa čl. 131 ústavy daná právomoc pléna ústavného súdu a možno ho začať len na návrh aktívne procesne legitimovaných subjektov ustanovených v § 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Nakoľko navrhovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti požadoval také konanie, ktoré ústavný súd nebol oprávnený uskutočniť, bolo treba túto časť podania po jeho predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2000